

ПЛАКУЧА ВЕРБА

Народна легенда

Плакуча верба була колись гордим, струнким деревом. Високо вгору підіймала вона своє пишне гілля й красувалась проти ясного неба.

Сонечко тішилося її красою і думало:

“Ніхто не має такого чудового гілля. Верба найстрункіша з дерев. Вона окраса садів!” — і сонце ласкаво усміхалося їй, а небо пестило її...

Але настав страшний день, коли книжники й фарисеї привели Господа нашого на суд до Пілата. І хоч Пілат не знайшов ніякої вини Ісуса, під натиском фарисеїв звелів замучити Христа. Вони мали бити Його, а вкінці розіп'яти на хресті. Жорстокі воїни побігли в сад, щоб знайти різок. Вони побачили вербу, що гордо спиналася гілками до високого неба. Воїни нарізали вербових гілок.

Верба здригнулася від болю, коли воїни обтинали її гілки. Але не здогадувалася, для чого вони їх брали. Коли ж побачила, що ними вони били Христа, не витерпіла:

— Яка ж я нещасна! Який же сором, що мої гілки виконують таку страшну, таку ганебну роботу!.. Не можу я дивитися тепер вгору на небо...

Сумно опустила верба своє листя, схилила гілля низько до землі і гірко плакала.

Від того часу верба завжди плаче своїми гілками. Тому вона й плакучою зветься. Вона росте при могилах. Шумом своїм розповідає про страшну подію — вияв жорстокості людей до свого Спасителя.

